

LUCAS KENT & GRETA ROUGE

Rocio
Bonilla

Un estiu de Kryptonita
i llicis

LA TIRA

1

TRAVERSSAR L'OCEÀ

Per fi es va acabar l'escola i van arribar les vacances d'estiu. Qualsevol seria feliç davant la perspectiva de quasi tres mesos sense fer-ne ni un brot, però jo no. Sí, ja ho sé, vos deveu preguntar per què. Molt senzill. Els meus amics: Greta i Frederic. Des que em vaig mudar a este barri, anem sempre junts a tot arreu. I precisament ara que arriben les primeres vacances ací amb ells, que prometien ser la bomba, va i ens separen.

«Una ironia», diria segurament la nostra professora de Llengua. O potser

no, perquè, la veritat, no he acabat mai d'entendre del tot això de la ironia, i mira que vaig aprovar l'assignatura amb bona nota. Amb la que no

vaig tindre tanta sort va ser amb Anglés; la vaig acabar aprovant pels pèls. Esta va ser l'excusa principal perquè els pares decidiren enviar-me als Estats Units. Bé, esta i la de passar un mes i mig amb els meus iaïos paterns, que viuen en un poble de Kansas anomenat Smallville. L'última vegada que els vam visitar, jo devia tindre uns quatre anys. Lita ni tan sols havia nascut.

–T’ho passaràs bomba, ja ho voràs!
–repetia mon pare, que em mirava de
convéncer sense massa convenciment.
Buf, quina gossera. Doncs au, maleta
i cap a l’aeroport.

Vos resumisc un vol transoceànic:
et fiquen en un avió enorme, t’asse-
uen en una butaca diminuta, et donen

uns auriculars de plàstic i... podrix-te
davant d'una pantalla durant deu ho-
res seguides fins a travessar l'oceà.
O siga...

B-R-U-T-A-L!

Deu hores seguides mirant pel·lis i menjant espaguetis o macarrons i pastisseria industrial sense que ningú et diga: «Apaga l'ordinador»??? De veritat, no sé de què es queixa la gent.

Quan vam aterrar, vaig enviar un whatsapp a casa per a dir que ja havia arribat. El pare i la mare havien decidit comprar-me un mòbil per al viatge («només per a este viatge, i després el tornes», van recalcar), ja que així es podrien comunicar més fàcilment amb mi, perquè pareix que els iaïos encara funcionaven amb uns telèfons que no tenien ni pantalla. Els pares van dir no sé què d'«analògics», una parauleta que a mi em va sonar tant o més incomprendible que «ironia».

